U DOKTORA na nečisto

Zdeňka Hanousková

Ilustrace
Magda Andresová

pointa

U DOKTORA NANEČISTO

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatrosmedia.cz
www.pointa.cz

pointa

Zdeňka Hanousková
U doktora nanečisto – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Zdeňka Hanousková
Ilustrace Magda Andresová

Copyright © Zdeňka Hanousková, 2026
Ilustrace © Magda Andresová, 2026

ISBN 978-80-267-5310-0

ISBN tištěné verze 978-80-267-5310-0 (1. zveřejnění, 2026)

ISBN e-knihy 978-80-267-5538-8 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

U DOKTORA na nečisto

Zdeňka Hanousková
Ilustrace Magda Andresová

pointa

S láskou a respektem
věnováno mým dětem, mému manželovi
a také všem dětem i rodičům,
kteří vstoupí do dveří ordinace.

Obsah

Úvod 7

Dárek, který si Anežka nevybrala 9

Bolavé ouško 15

Zlobivý kampylobakter 21

Kouzelné výhledy s rozbitým kolínkem 27

Klíště – nejlepší nepřítel člověka 33

Jak jsem získala ochranný štít 36

Když jsem štěkala jako pejsek 43

Závěrem pár slov od víly Elenky 49

Úvod

Ahoj, jmenuji se Anežka a jsou mi tři roky. Jak se jmenuješ ty? Ať už jsi Magdalénka, Tonička, Vítek, nebo Honzík, moc ráda tě poznávám! Věřím, že budeme dobří kamarádi.

Víš, co dělám ze všeho nejraději? Běhám venku po kopcích! Kudy projdu, nezůstane kámen na kameni. Všechno přelezu, všude nakouknu a nic pro mě není dostatečně velká překážka. Maminka mi někdy říká, že jsem všude byla a od všeho mám klíče. Tomu ale já moc nerozumím, protože mám klíč jen od mojí pokladničky. Taky si moc ráda hraju s dětmi na hřišti. Třeba se tam spolu někdy potkáme – to by byla paráda!

A když se dostatečně vydovádím a pořádně se zasměju, nejraději si pak vlezu k mamince a tatínkovi do postele a čtu si s nimi knížky. Ale ne jen tak ledajaké – jsou to knížky pohádkové.

Vidíš, úplně jsem ti zapomněla někoho představit! A to moji malou kamarádku, vílu Elenku. Kamkoliv jdu, je pořád se mnou. Spí se mnou v pokojíčku, chodí se mnou k babičce i na hřiště, prostě se ode mě nehne. A není to jen nějaká obyčejná víla, co jen tak poletuje a směje se. Je opravdu moc chytrá! Když mě něco trápí nebo si s něčím nevím rady, vždycky stojí při mně a všechno mi hezky vysvětlí. V těžkých chvilkách mi dodá odvahu, a když se bojím, drží mě za ruku.

Doufám, že i ty máš někoho takového. Ať už je to oblíbená panenka, plyšák, nebo třeba maminka s tatínkem.

Pojď si teď společně s nimi přečíst o pár mých dobrodružstvích. Těším se, že je prožijeme spolu!

Dárek, který si Anežka nevybrala

Jednoho krásného letního dne slavila moje kamarádka Emilka narozeniny. Protože její maminka je ráda, když je všude kolem spousta smíchu a radosti, uspořádala pro ni velkou oslavu. Bylo tam hodně dětí, skákací hrad, přišel i klaun a všude kolem bylo plno dobrot. Emilka dostala velikánský dort, a dokonce se podávala i čokoládová zmrzlina. No řeknu vám, to byl den splněných přání a veliké legrace!

Jenže jak jsem se později dozvěděla, odnesla jsem si z oslavy kromě nádherných zážitků i „dárek“, který bych si rozhodně sama nevybrala. A to jsem ani nebyla oslavenkyně.

Pár dní poté mi začalo být tak nějak divně. Hodně jsem se potila a tváře jsem měla červenější než obvykle. Pak se mi začaly na těle objevovat zvláštní pupínky. Nejdřív to byly jen docela malé červené flíčky, ale postupně se změnily v puchýřky veliké asi jako špendlíková hlavička. Naplnily se vodičkou, která zbělala, a některé dokonce praskly. Zůstaly po nich pouze malé svědivé stroupky. Pupínků přibývalo stále víc a víc. Nebyly jen na kůži, ale i ve vláskách, a dokonce u očička! Jako by mě poštípalo celé hejno komárů. Strašně to svědilo a já se pořád musela škrábat.

„Anežko, neškrábej si to, zůstanou ti tam jizvičky,“ říkala maminka.

„A co to je?“ zeptala jsem se.

„To jsou takové bílé flíčky na kůži, které už nikdy nezmizí,“ odpověděla mi.

Maminka si nebyla úplně jistá, co přesně ty pupínky znamenají, a tak zavolala paní doktorce:

„Haló, paní doktorko, naše Anežka má asi neštovice. Mohly bychom přijít, abyste se na ně podívala?“

„Mohly, ale prosím, přijďte až zítra ve tři hodiny odpoledne. To už tu nebudou žádní jiní pacienti. Jinak byste mohly nakazit ostatní děti. U malinkých miminek mohou být neštovice nebezpečné,“ odpověděla jí.

K paní doktorce se mi vážně moc nechtělo. Ale když mi moje malá víla Elenka slíbila, že půjde se mnou, nakonec jsem souhlasila. A tak jsme šly.

Kolem paní sestřičky jsme jen rychle proklouzly a už jsem stála před paní doktorkou. Ta si pupínky podrobně prohlédla. Podívala se mi do pusy, poslechla srdíčko, prohmátla bříško a řekla:

„Anežko, maminka měla pravdu. Máš neštovice.“

Nejistě jsem se usmála, ale víla Elenka do mě šťouchla a pošeptala mi do ucha: „Tak přece řekni, že nevíš, co to je!“

„A co to znamená?“ zeptala jsem se tiše.

„Hned ti to povím,“ řekla paní doktorka a otočila se na maminku:

„Nepotkaly jste se s někým před dvěma až třemi týdny, kdo by je mohl mít?“

Maminka se zamyslela: „Byly jsme na narozeninách u Emilky, tam vám bylo dětí!“

„Tak vidíš,“ řekla paní doktorka a obrátila se ke mně. „Neštovice způsobují viry. To jsou takoví malí lumpové, kteří můžou v těle vyvolat pěkné pozdvižení. Když je někde hodně dětí, může se stát, že některé už mají vir neštovic v sobě, ale ještě o tom nevědí. A když si s nimi hrajeme, půjčujeme si hračky nebo i třeba lížeme společně

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy U doktora nanečisto**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.